

1200.

Когато хлевоусти вестникари
Измислят прогресивни новини
За подвизи на властващи другари,
Тях никой никога не ги вини.

Недостигът на умственост ги кара
Най-често да прибегват до лъжи,
Читателите не им хващат вяра,
Но за лъжи в затвор не се лежи.

Оформената пишеща прослойка
От хигиенно-социален вид
Залъгва обществото чрез упойка
За ужаса в съвремието скрит.

И вместо за лъжливото овчарче
Ще пеем за лъжливо вестникарче.

1201.

Небесните звезди са за подарък
На хора в царството на любовта,
Защото е безплатен, хубав, ярък,
И се поднася в мрака на нощта.

Но влюбените имат ли представа
Какво усещаш, пипайки звезда? –
Температурата ѝ разтопява
И изпарява всичко без следа.

Дори най-малките са по-големи
От самохвалния ни земен свят
И всяка малка може да поеме
Човечества във своя врящ палат.

Но нищо страшно засега не пречи
Звездите да ни радват отдалече.

1202.

Законността – робиня на победата,
Напразно си придава вид суров,
Тя тръгнала би даже след говедата
Ако да плаща някой е готов.

Безбройни алинеи с параграфи
Затрупват нации и общества,
Но всички те зависят от парафа
Със подпис на държавния глава.

Той се кълне, че уж е под законите,
Но вечно разпорежда се над тях
И само ако нявга го прогоните
От тях той може да изпита страх.

На тази противоречива почва
Днес всяка революция започва.

1203.

Да ремонтирам родната планета
Ми трябват само десетина дни -
Бих махнал всяка граница проклета,
Причината за хиляди злини.

Бих забранил и средствата модерни
За масови убийства отведнъж
И бомбата, способна да зачерни,
Цял град по волята на смахнат мъж.

Премахнал бих военните бюджети,
С парите им закупил бих храна,
Разжалвал бих мъжете с еполети
И забранил бих думата “война”.

Сега очаквам чрез вълшебна пръчка
Да ми възложат нужната поръчка.

1204.

Горчива е понякога насладата,
Изпитвана от всеки зрял човек,
На филмовите ленти пред грамадата
От славния тоталитарен век.

Нормалността от гледище на днешните
Представи? - Няма я във тях, уви!
Дори в трагичното изглеждат смешни те –
Герои във “машини боеви”.

Разхождат се в гората двама влюбени
И момъкът с партийната си чест
Слова реди, от устава изскубани:
“За всички нас се грижи Сталин днес.”

А зрителят повдига рамене:
“Да бяха се целунали поне!”

1205.

*През 1960 черно-белите бракове в САЩ
са били 1:1000, а през 2010 – 1:60.*

Присъстваме на самопогребение,
Извършвано от расата ни бяла
И всяко нейно ново поколение
Проправя път към вечната раздяла.

Възникнала от някаква мутация
Случайно преди хиляди години,
Тя даде на света цивилизация,
Невиждана под небесата сини.

Напразно се опитват ку-клукс-кланите
От идващата смърт да я спасяват,
Прииждат черно-жълти океаните
И сред вълните си я потопяват.

Там тя ще проектира златен трон
На някой абисински Посейдон.

1206.

Въздействието на добрата книга
Не се ли често преувеличава?
Тя злото обуздава със верига,
Но книжната верига е ли здрава?

Не, тя не е. И няма как да бъде!
В потайните подмоли на живота
Не влизат в сила нейните присъди
И робът си остава във хомота.

Моралът е препълнен с безтегловност
От най-добронамерена словесност,
Но всичко се превръща във условност
Щом без дела е примерната честност.

А засега според закон незнаен
Делата главно са във власт на Каин.

1207.

Изкуството с мъчения телесни
Превърнато е във наука днес:
Правителствата – леви или десни,
Към него имат траен интерес.

Законно – рядко, незаконно – често,
То винаги е на служебен пост
И на властта помага неотклонно
Да разрешава всеки свой въпрос.

Съвременната скъпа медицина
Намира приложение и тук,
Но тя не смазва ничия гърбина,
А действа със спринцовка вместо с чук.

И въпреки че е от всички знайно,
Мъчението се нарича “тайно”.

1208.

Според направената справка Бог
Е всъщност първият културолог –

Занятие удобно и прекрасно,
Защото е за всекиго неясно.

По времето на Гьоте и Толстой
Културологията е в застой,

Но имало отлична конюнктура
За производство на добра култура.

Културолозите са днес безчет,
Професори наричат се навред

И от Асеновградско до Калкута
Раздават във ефира интервюта...

А правиписа пазят със любов –
Едни със “Збогом”, други с “филосо**В**”

1209.

“Към гроба на незнайния чиновник”,
Ще име ли такъв музеен кът?
Ще може ли да спре властта-спестовник
Чиновниците да не се множат?

Възможно е, но малко вероятно,
Чиновникът е неизкореним,
Дори от студ да мръзнем многократно
Заплатата му трябва да платим.

Защото, всъщност, нито президента
Е символ на държавата-герой,
Нито лица от филмовата лента...
Сега държавата, това е той!

Безимен, неунищожим и вечен,
Той на Безсмъртието е обречен.

1210.

Кое накара много комунисти
Да изоставят своята идея,
Превръщайки се във капиталисти,
А даже и да плюят върху нея?

След тях остава кървавата диря
На ужаси и на престъпна слава
Отгдето дълго злоба ще извира
И по света жестокост ще раздава.

Но главната им съдбоносна грешка
Бе, че семейството не разрушиха
И бяха победени в битка тежка,
Макар и външно тя да беше тиха.

Там комунизмите не бяха същи –
Един – навън, а другият - за вкъщи.

1211.

Досеща ли се някой във реда
На “братство, равенство и свобода”
За сестринството място да направи? –
И да се сети, бързо ще забрави.

За милиарди хора по света
Жената – изворът на красота,
Е само нужна вещ, одушевена,
За срам на целокупната Вселена.

Да, Жана д’Арк повежда цял народ,
Но по закон – без правото на вот,
Макар че за невинната си вяра
Заема важно място в календара.

Аз вярвам, че яремът щом е се счупи,
Адам грехът пред Ева ще изкупи.

1212.

Борбите в политиката са тежки,
Подобно на въздушни произшествия,
А жертвите от грешките човешки
Ще се броят при Второто пришествие.

Прието е да няма победени
И всички казват, че са победители
При сърцераздирателните сцени
Пред смаяните и наивни зрители.

Парите ли с миражите си сладки
Привличат неуморните участници?
Или, че няма забранени хватки
Особено за хранените властници?

За съжаление това са теми,
Поставени под ключ от доста време.

1213.

Измъчва ме натрапчивата мисъл
За щастието в нашата Земя,
За него кой ли още не е писал,
А то над всички хора се надсмя.

Количеството му е постоянно,
Поне така изглежда според мен,
Нараства търсенето непрестанно
От всеки индивид озлочестен.

Човек без него трудно ще живее
И той, за да избегне своя ад,
Опитва се да го преодолее
С партийно заверен фалшификат.

Така измамно щастие създава
За кратко политическата слава.

1214.

Един добър и праведен мъдрец,
(А той след време стана и светец),

С прочут крадец се срещна и му рече:
“Вървиш по много грешен път, човече!”

Престъпникът почервеня от срам
И се отправи към светия храм,

Душата си виновна изповяда
И благослов получи за награда.

Не искаше той вече да краде,
Но все пак трябваше да се яде

И в чест на своя благ небесен цар
Днес вади хляба си като гробар.

Историйката е препоръчителна –
Невярна е, но много поучителна.

1215.

Бездействието ли ни изтощава,
Че нямаме за нищо вече сили?
Изсмуква ни партийната държава,
Макар че много сме ѝ заплатили.

Партийният търбух е ненаситен,
Невинността го винаги привлича,
А също и беднякът беззащитен,
Когато той се хвали, че обича.

Човекоядството е непрестанно
Сред днешните ни вождове безлики,
На някого това се вижда странно,
Но те чрез него станаха велики.

Величието се обезценява,
Човекоядството щом защитава.

1216.

Открих и то не само в моя град,
Че глупостта - вековна, изначална,
Надхвърли вече местния обхват
И бързо се превърна във глобална.

Глупаците от всеки континент
По братски си подадоха ръчички –
Министър, канцлер или президент,
Щом е глупак, един е той за всички.

Те разполагат с моментален ляк
За всякакво злощастие и криза
И на спасителния райски бряг
От нов ковчег на Ной човек ще слиза.

Глупаци лудницата не приема;
Отпраща ги в партийната система.

1217.

Строим за богове от памти века,
Строим за тях и в атомния век,
Чак след това ред идва на човека
Обаче не на кой да е човек.

По неизвестен път ни е внушено,
Че колкото е храмът по-висок
И колкото по-скъпо е платено,
По-сигурно е да ни чуе бог.

Привлича ни като магнит лъжата
За бог със слуховия апарат
Как с всичките молитви по Земят
Той лично е напълно запознат.

Като въпрос остава: “Кой на-сетне
За бога разходите ще пресметне?”

1218.

Етажите в човешкото съзнание
Остават без промяна всеки път,
Когато се твърди: “Чрез възпитание
Те непременно ще се променят.”

На сталинизма вкупом идеалите
Се защитават твърде често с кръв,
Тъй както също правят канибалите
В борбата кой да се нахрани пръв.

Най-странното в партийното приятелство
Е общовъзприетият морал,
Оневиняващ всякакво предателство,
Дори баща си ако си предал.

Подобна вътрешнопартийна драма
При канибалите обаче няма.

1219.

Познавам събеседници немалко,
С които самотата ми расте,
Признавам, че се чувствам твърде жалко,
Но за това не са виновни те.

Едно със друго срещат се словата
И без да се познаят бързо мрат,
Това, което промълви устата,
Не иска да го одобри умът.

А разговорът кротко продължава,
Като каруца по отъпкан друм,
И самотата се увеличава,
И безучастен дреме моят ум.

Съмнявам се след нежната раздяла,
Че срещата ни се е състояла.

1220.

Не съществува друг подобен род,
Във който заедно да съществуват
Убийци с жертвите във общ живот
И на човечество да се преструват.

Взаимната война е ритуал
С традиции и дълга бойна слава,
Тя част е от народен идеал
И в академии се изучава.

А благородните борци за мир
Са вечни рицари на неуспеха,
Посрещат поражения безспир,
Но Правдата е тяхната утеха.

Не я приемат днес във никой град,
Но е добре дошла на Оня свят.

1221.

Лъжите надминават ловко дните
И изпреварват нашия живот;
Заварваме ги в бъдещето скрити
Като огромен, но отровен плод.

Приветстват ни с измислени светини,
Молитвено ни карат да мълчим
Или да просим: “Господи, прости ни!”
И от невидим бог да се боим.

Или да станем дръзки атеисти
С партийната си книжка във ръце
И да твърдим, че да сме комунисти
Желаем от душа и от сърце.

Партийната лъжа не е ли пак
Религия, но със обратен знак?

1222.

Организирана престъпност има
И в най-отдалеченото селце -
Организацията е незрима,
Но резултатите са налице.

Престъпниците имат предводител,
Ковчезник и сътрудници безкрай,
Издания, експерт-счетоводител
И даже връзки с виден полицаи.

Те са нахални, дръзновени, смели,
Затворят ли ги, пускат ги завчас,
Защото избори не ще спечели
Без тяхна помощ кандидат за власт.

Държавата със тях се кротко слива
И към щастливи бъднини отива.

1223.

Природата е пълна със страдания
От всякакъв асортимент и вид,
Но според твърде скромните ми знания
Съчувствието е във дефицит.

Това добро човешко проявление,
Макар и рядко срещащо се днес
При други същества е без значение
На джунглата в безмилостния лес.

Щом състрадаваш, пречиш на природата
И на неумолимия подбор,
Когато се живее за изгодата
И е без смисъл думата “позор”.

На джунглата изпитаната тактика
Се среща в политическата практика.

1224.

От бавната отрова на властта
Загиват много ценни добродетели,
Пожертвани за сметка на страстта
Да бъдеш пръв сред другите владетели.

Налага се да бъдеш строг и твърд
Пред горестната скръб на победените,
Да оправдаваш масовата смърт
И злъч да имаш вместо кръв във вените.

Ти плащаш най-високата цена
На масите за любовта разискрена,
Твърдиш, че е за вечни времена,
Но без да разбереш, че е неискрена.

Сега обсебваш в родната История
Поредната нечиста територия.

1225.

В душата на наемния войник
Основен елемент е тъмнината,
А при борбата със врага безлик
Смъртта е същността на занаята.

За него всеки може да е враг,
Съюзникът е всеки, който плаща,
И той ще защитава всеки флаг
И всеки враг на Оня свят ще праща.

Той е щастлив, и щом остане жив,
Безгрижно у дома си се завръща,
А ако се окаже пестелив
Могъл би да издигне нова къща.

Навсякъде приет е като свой,
А някои го имат за герой.

1226.

Мълчанието – разговор с Всевишния –
Най-лесно усвоимият език;
И всеки друг език би бил излишния
За връзка със всевечния старик.

Представят го със строго изражение
И дълга неподстригана брада
Как бащински при непрестанно бдение
Следи света на своите чеда.

Защо, когато властва над годините,
Си е избрал да бъде вечно стар?
Неясно е кои му са роднините,
Кой ходи вместо него на пазар?

Това са първостепенни въпроси...
Мълчанието отговор не носи.

1227.

Най-лесно е да не твориш оръжия.
Абсурдно е, че те се произвеждат,
Но нацията вождът мъдър лъже я,
Че те към щастието я извеждат.

Противникът споделя това мнение
И също бързо се въоръжава
За крайното решително сражение,
Кое то безконечно продължава.

Безумието ражда надпреварата
Със бомби и със бомбардировачи,
За да е будна непрестанно вярата
Как смахнатият към победа крачи.

А украшение на Атомния век
Е митът за разумния човек.

1228.

Човечества духовно изолирани,
Едни с Христос, а другите с Аллах,
Лишени от взаимност и разбиране,
Се обвиняват днес във смъртен грях.

Не могат да си поделят планетата
Сред океаните пролята кръв,
Очите си затварят пред просветата,
Обзети от средновековна стръв.

В Небето пътят им послан със рози е,
Там чакат ги девици и пилаф,
Но на Земята бедствени експлозии
Посочват кой е крив и кой е прав.

Идеите за Бога са незрими,
Но вярващите са унищожими.

1229.

Могъществото на дребнаността
Отдавна станало е всеобхватно...
Дребнаността – навсякъде е тя,
Залива ни без милост многократно.

А бюрократът с кръглия печат
Е като гръмотевичната буря –
Погребва лесно село или град
Дори без нужда от прокуратура.

Зависим си от глупостта навред...
Глупакът тук от нея не зависи,
Теб той те призовава на отчет,
Служебно негов подведомствен ти си.

Със многото дребнаности начело
Над съвременността той властва смело.

1230.

Кръщаваше с вода Свети Йоан
Богу-угодните в река Йордан,

Но Дявола на адската поляна
Кръщава във казана със катрана.

Бандити, папи и архимандрити
Почернени се чувстват най-честити,

А млад човек със поглед чист, лъчист,
Се черни, за да стане журналист.

Привлечени от тази адска мода
Са и избраниците на народа...

“Аз искам да съм като теб велик”
Възкликва неизвестен политик.

“Кръщението ти ще е безплатно,
Но политиците топя двукратно.”

1231.

Горещата любов на хитлеристите
Превърна книгите във буйни клади...
За разлика от тях при комунистите
Пред книгите издигаха прегради.

Там биваха на живо те погребани
Ведно на авторите с имената
И във библиотеките разтребени
Остана “Разорана целината”.

А сред грамадата на забранените
Стояха тъжни мъртвите класици –
Били са недосатъчно червени те
Според взискателните кадровици.

И Достоевски, обвинен в упадък,
Посмъртно стана жертва на припадък.

1232.

Убитите в сегашните войни,
Особено ако са още пресни,
Ще могат във развитите страни
Да служат за присадки повсеместни.

Войникът със замрялото сърце
Ще влее нов живот на генерала
(С няколко инфаркта налице)
и той ще служи пак на Идеала.

Специалисти ще изобретят
Метод как да се съхраняват в банки
За живите във този грешен свят
На падналите живите останки.

И цялото военно ръководство
Ще бъде с безотпадно производство.

1233.

Ако благотворителен микроб
Успее да изпрати избирателно
Военнолюбците в удобен гроб
Дали мирът ще дойде окончателно?

Разбира се, това е само блян
Далеч от своето осъществяване,
Но то е зов един престъпен клан
Да бъде ликвидиран без забавяне.

В противен случай този геоид
(Това е ученото име на планетата)
Ще се превърне във космичен мит
Без континентите и без моретата.

Така ще стане заради позора
На неколцина полудели хора.

1234.

Да надживееш своята полезност -
От Партията е като присъда
И признак на червената любезност
Е ако аз унищожен не бъда.

Изпращат ме, за да доизживея
Остатъка на дните си горчиви
В колхоза – да копая и да сея
И чакам милост от немилостиви.

Науката ми е далечен спомен
И нея аз напълно ще забравя -
Самият аз забравен и бездомен
Във най-демократричната държава.

Сред кравите, като другар безценен,
Ще ме напътства от портрета Ленин.

1235.

Властта не е ли най-добрият грим?
Тя разкрасява до неимоверност!
Ти ставаш мъдър и неустоим,
Със чар надхвърлящ всякаква размерност.

Законът ти е най-послушно псе,
За да те пази щом хазната пръскаш,
А който жалба против теб внесе
Ти псето си към него ще насъскаш.

Тълпите честват твоя Ден Рожден
И оди пишат щатните поети,
Че ти от Бога си определен
Да претвориш вековните завети.

А тайно всички се ловят на бас,
Че скоро няма да си ти на власт.

1236.

Светът умее бързо да забравя
Събития, каквито и да са,
Подсвирква си и пет пари не дава
На Истината гладна за гласа.

За лагерите на смъртта се пише,
Но колко хора за това четат?!
А жертвите ни наблюдават свише
От рая и са длъжни да мълчат.

Забравата добре ни разтоварва
От тежестта на страшната тъга
И е полезно никой да не вярва,
Жесткости че има и сега.

Забравата от нас не ще помръдне,
Докато миналото не се сбъдне.

1237.

Измежду чудесата на природата,
С които пълен е животът наш,
Най-важна в обществото е породата
Безспорно на простака-богаташ.

Бог кротко спал, но буден бил е Дявола,
Когато на света се раждал той
И майка му живот му е дарявала
Със Правдата да влиза в близък бой.

Без съвест е останал още в детството,
Но с ненаситно зинала уста,
А безогледни кражби му са средството
За постепенно сливане с властта.

Сега не му е нужно да се учи.
Бетховен? – Име на съседско куче.

1238.

Обичам трескавото оживление,
Съпътстващо предизборните дни
С кипежа на общественото мнение,
Кое то всекичасно се мени.

Незбравимо ярко преживяване
Създава всеки честен вестникар,
За ет в поредното омаскаряване
С поръчка от свободния пазар.

Не притежава свое лично схващане -
Това не е по неговия вкус,
Работи само при добро заплащане
От някой кандидат или съюз.

Без хляб той нивга няма да остане,
Щом има принцип: “Ден година храни!”

1239.

Измислен бе от някакъв глупак
Работнически факултет – Рабфак.

Там обучаваха се за вишисти
Необразованите комунисти.

Не знае две по две да умножи,
Но изпити по химия държи,

За да докаже, че от тъпотия
Се произвежда само простотия.

Със дипломи дарени, до един
Получиха началнически чин

И управляваха със бяс страната
В съюз със злобата и Сатаната.

Зажеглиха в червения хомот
Задълго целокупния народ.

1240.

Защо за президенти и палачи
Не липсват кандидати по света?
Съвместно те са и гробокопачи
Ако е нужно да спасят властта.

Един със друг те рядко си говорят,
Защото се разбират без слова.
Допълват се. И е излишен спорът
Кой всъщност е държавният глава.

Не е потребна никаква формалност
За поста на палач и президент,
А доказателствата за нормалност
Са по делата, не по документ.

В това е отговорът на въпроса,
Тъй много кандидатите защо са.

1241.

Обхванати от прогресивен трепет
Мислители от всякакъв размер
С усърдие и преданост подкрепят
Поредния невежа-премиер.

Защо обидно ниска е цената
На интелектуалната им плът?
Дори на проститутките телата
Къде-къде по-скъпо се ценят!

Въпросът е невероятно сложен,
А може би и противоречив,
Но отговорът не е невъзможен
Макар със сигурност ще е бодлив.

Обаче мъдреците предпочитат
За себестойността им да не питат.

1242.

Идеалистът е призван да губи!
Това е правило без изключение!
Не може той да мрази и да люби
Без някакво върховно поръчение!

Не се ли кротко подчини – умира,
В противен случай – губи съвестта
И във послушен роб се трансформира –
Обезличена плячка на властта.

Да избереш смъртта вместо живота
Е лесно, но на синия екран,
А мнозинството мисли, че хомота
Понякога е избор оправдан.

Така властта обича да се чисти
От неудобните идеалисти.

1243.

На времето по стръмната пътека
Се наблюдава като в странен фокус
Как милосърдието на човека
В тълпата се превръща във жестокост.

Кои са съкровениите причини
За тази удивителна промяна? -
Щом правдата ще трябва да загине,
Нанася ѝ се колективна рана.

Вината се разтваря във тълпите
И лично никой не е отговорен,
И зверските наклонности са сити,
И никой за това не е затворен.

Дали на масите жестокостта
Е форма на взаимопомощта?

1244.

Ще съобщят ли нещичко поне
За всичките убити през войните
Безропотни и преданни коне,
Оставени да гният незарити?

Откакто конят е опитомен
С човека свързан е във бойна дружба
И винаги е бил определен
Да бъде викан за военна служба.

При всеки страшен и ненужен бой
Човешката и конска кръв се сливат...
Човека обявяват за герой,
А името на коня го изтриват.

От него да са по-онеправдани
Единствено са робите призвани.

1245.

На мислещите хора по света
Бог капнал е по малко и безумие,
За да се пази тлееща страстта
Със малко ум, но с много сладкодумие.

Към него проявяват интерес
Поети, режисиори и писатели,
То част е от културния прогрес,
Държавници са му последователи.

За неговите подвизи безброй
Дори му е присъдена наградата
На пръв правозащитник и герой
В борбата със застоя и досадата.

За обществото важна е угрозата
От преувеличаване на дозата.

1246.

Между най-лошите и най-добрите
Там нейде във обширната среда
Живеят във човечеството скрити
Родените за хляб и свобода.

И всеки носи Дявола и Бога
Във някаква определена част,
Но границата никак не е строга,
Тя става строга в смъртния им час.

Върху задгробните везни тогава
Се тегли всеки минус, всеки плюс,
Но крайната преценка се поставя
Не по небесен, а по земен вкус.

И затова ще кажа поверително,
Че всичко се оказва относително.

1247.

Откриват се тук-там в света количества
От бляскав царедворски инвентар,
Със който самозваните величества
Излизат на музейния пазар.

Един краде на дядо си медалите,
За да ги проиграе в кабаре,
А друг се пъчи като пуяк в залите
Със дрехите на нявгашни царе.

Забележително е, че глупаците
Все още лудо влюбени са в тях
И страстно колекционират знаците,
Които предизвиквали са страх.

Но общо взето обществото цялото
Се готви на царизма за опялото.

1248.

На демокрацията красотата
Навред се размножава по Земата.

Твърди се, че многопартийността
Е най-съществената ѝ черта.

Над триста партии са кандидати
Да са на Свободата адвокати,

Но дойдат ли на власт те всеки път
Веднага бързат да я продадат.

Народа всяка партия го граби
В растящи непрекъснато мащаби

И може би единствен знае Бог
Дали грабежът има краен срок.

Утеха ли е фактът очебиен,
Че той жесток е, но многопартиен?

1249.

Когато кралска проститутка слиза
След катастрофа в мамещата пръст,
Събитието предизвиква криза
По цялата Земя околоръст.

Каква беда! Принцесата умряла,
Убита в лъскавия мерцедес!
Душата ѝ като кокиче бяла
Пред райските врати е вече днес.

Със силата на кралската ѝ похот
Се хвали нейният любовник стар,
А за огромния ѝ личен доход
Подробно пише виден вестникар.

Колежките ѝ със по-прост статут
Завиждат на експертния ѝ труд.

